

"Vull crítiques negatives"

Àlex Volney

(Palma, 1969)

era conegut literàriament com a poeta, ja que té dos llibres de poesia al mercat.

Amb 'Pell negra'

(Editorial Moll) inicia

la seva carrera

de novel·lista.

Una primera incursió

en la narrativa que li ha valgut bones crítiques i,

segons les primeres

dades de venda,

el favor del públic.

Una novel·la

de personatges,

ambients urbans i,

sobretot, de carretera.

Una novel·la publicada ara, però escrita ja fa uns anys...

—Sí, l'estiu del 1997, després de tenir-la bastant madurada al cap i amb molta feina de notes feta.

—Biogràfica, en part?

—Una part ho és, però no he volgut fer una novel·la de batalletes. Però sí que és una novel·la d'una generació que vaig conèixer, la dels vuitanta, que va viure enmig de molta droga i d'ambients nocturns fàcilment imaginables. És, en part, el retrat d'una generació que va tenir en tota la dècada dels vuitanta el seu marc cronològic per a la seva mediocritat, gent desarrelada que no trobava —i que en no pocs casos encara no ha trobat, patèticament— el seu lloc.

—Però vostè era molt jove durant aquella dècada...

—Sí, és cert. Però és que jo vaig començar en el món de nit molt prest. Als quinze anys ja era pel carrer, per no dir als deu... Sóc d'una barriada on es viu al carrer, tots junts: gitanos, catalans, espanyols... Vaig començar prest. I no me'n sent orgullós. Simplement ho vaig viure i ho he reflectit. Crec que és un moment interessant de veure, tot i que a mi tot aquell món em fa fàstic.

—I, sobretot, es tracta d'una novel·la de carretera.

—És el que m'interessa de la novel·la. L'altra part és menor. El bessó és la història de Loni i Blai, dos desarrelats: al·lota, al·lot, pistola, cotxe... Personatges amb vida pròpia que transcorre al llarg de la novel·la. Són ells els que m'han trobat a mi.

—Influència nord-americana?

—Sí, tot i que Antoni Serra m'ha renyat alguna vegada perquè diu que la novel·la no té res de nord-americana. Però bé..., sí que ho és quant a estructura lineal d'aquest tipus de novel·la.

—La crítica l'ha acollida molt favorablement. Potser perquè vostè és un escriptor, si m'ho permet, socialment estrany. No participa d'amistats, o capelletes, de fílies i fòbies, tant del gust dels ambients literaris, si més no a Mallorca i Balears

—Sí, és ver. Potser aquest factor de no estar en cap grup d'aquests m'ha afavorit. Però no ho faig a consciència. Sóc així. De tota manera diré que a mi no m'agrada gaire que no em critiquin negativament. He intentat provocar crítiques d'aquestes. És la meva primera novel·la, i no pot ser que sigui tan bona. Vull crítiques negatives, tant de bo me'n fessin. Però a Mallorca no hi ha crítics...

—Expliqui's.

—Aquí es fa poca o cap crítica pública, escrita. Després, és clar, per darrere i en privat tothom s'escorxa, els uns als altres. Joestic per sobre d'això. Vull que em critiquin com cal.

—I a Barcelona?

—Buf... Això de la relació literària entre el Principat i Mallorca..., no ho veig per enlloc. Oficialment tot va bé. Però no... La novel·la, la tenen crítics de Barcelona, però encara és hora. Enteneu? No interessa res que no es publiqui a Barcelona i, encara et diré més, tampoc a Balears hi ha cap interès a donar a conèixer el que es fa a Barcelona... D'aquest tema, n'hi ha per contar...

—Doncs conti.

—Aquesta novel·la, l'han tenguda diverses editorials de Barcelona durant cinc anys. Què han fet? Dir que els agrada molt, però no publicar-la. Fins i tot un director editorial em va arribar a dir "no sé si l'entendrien, aquesta novel·la, a Catalunya...". Em sembla que això ho diu tot.

—Ha dit que la seva novel·la és la primera de carretera "escrita" en català...

—Perquè és ver. Que surti qui digui el contrari. És la primera escrita. El que passa és que, per aquests problemes, entre ser escrita i ser publicada, han passat cinc anys, durant els quals se n'han publicat altres. Però escrita, sí que ho és... Ara, no em posaré en batalles de si l'ha llegida un o l'altre o qui sigui. És un tema tancat.

—Finalment, però, editada a Mallorca, a l'editorial Moll.

—M'hagués agradat editar a Barcelona, està clar, però no, i vaig anar a l'única editorial balear que és un orgull per a mi editar-hi: a can Moll.

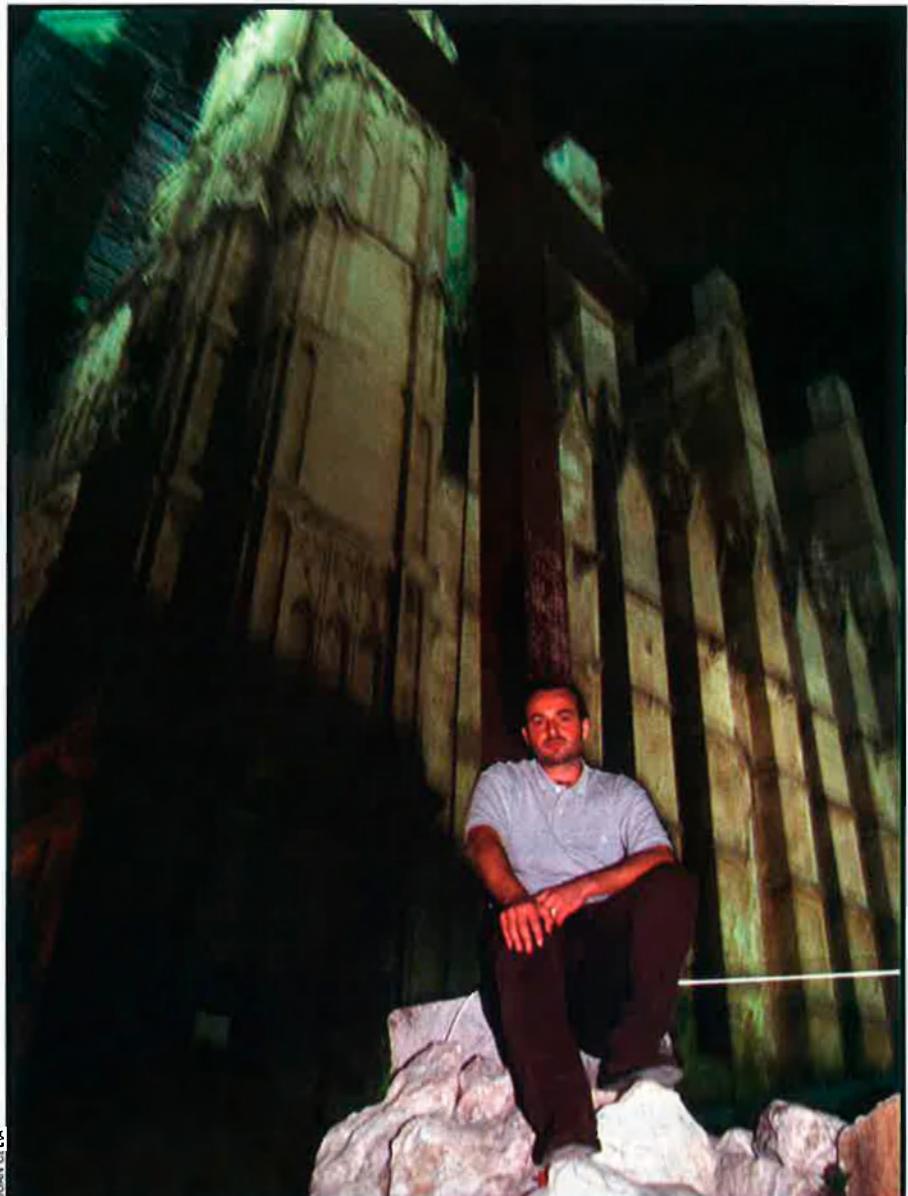
—Vostè no es publicita a si mateix, és com si volgués ser una mena d'autor en certa manera maleït.

—Em sembla perfecte el que faci cadascú. Que es publicitin a través de televisions o com sigui. A mi no m'interessa.

—D'altra banda, també s'ha presentat a premis; no els critica?

—Per a res. Són doblers i ja m'agradaria guanyar-ne.

Miquel Payeras

Àlex Volney va voler posar-se sota la Cruz de los Caídos, a Palma: "Un dels racons de la vergonya", assegura.

Cines Babel
Cines Albatros

CINES BABEL

LA CURVA DE LA FELICIDAD

Amb Sergi López

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS:
3,61€ tota la setmana

(cal acompanyar justificant de pagament)

Si ets lector d'EL TEMPS:
3,61 € de dilluns a dijous

Vicente Sancho Tello, 10. VALÈNCIA

